

Akkordél Akadémia

→ 3 ←

the NIGHTMARE a rémálom-rejtvény CHARADE

*„Mindee Arnett vadonatúj
mágusiskolát teremtett,
hogy gyönyörködtessen
és lenyűgözzön.”*

*– Marissa Meyer, New York
Times bestsellerszerző*

*fine
selection*

M I N D E E A R N E T T

MINDEE ARNETT

the
NIGHTMARE
a rémálom-rejtvény
CHARADE

Akkordél Akadémia

✦ 3 ✦

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Philip Garybushnak, amiért mindig jelen volt.

Az utolsó csók

FOGALMAM SEM VOLT, hogy az első csók lesz az utolsó is. Vagyis az utolsó szabad csók, amit Eli-jal nem kell rejtegetnünk, mint valami vészterhes titkot.

Nem, fogalmam sem volt, mi következik, amikor a fürdőszobatükör előtt állva negyedszer igazítottam újra a cseresznyeízű szájfényt.

– Tudod, Porka – mondta Szeléna, aki épp a poszttereket akasztgatta fel az új kollégiumi szobánk falára, két emelettel a régi fölött –, bármit írnak is a dobozán, kétlem, hogy megnagyobbítaná a szádat, ha még több réteget kensz rá.

Elnyomtam egy ideges kuncogást, megfordultam, és kiléptem a szobánk nappali részébe. Idén harmadikosok lettünk, ami azt jelenti, hogy nagyobb a szobánk egy saját fürdőszobával. Szelénával azt terveztük, hogy a hétvégén ünnepi szertartás keretében elégetjük a régi zuhanyzócipőnket.

A tőlem telhető legkomolyabb pillantást vetettem rá.

– Biztos vagy benne? Csak hogy tudd, ez mágikus szájfény. Szeléna horkantott.

– Tényleg? Mutasd!

Kinyújtotta a kezét, én pedig a tenyerébe helyeztem a szájfényt. Megforgatta az ujjai között, aztán szemmagasságba emelte, hogy elolvassa a címkét.

– Ez franciául van.

– Mert Párizsban vettem.

Az emlék futó mosolyt csalt az arcomra. Habár a nyári vakációm alatt, az európai körutunkon mindenféle érzelmi kihívásnak voltam kitéve – távol a barátaimtól, egyedül anyám társaságában, ráadásul hosszú hetekig egy sort nem kaptam Eli Bookertől, szó szerint álmaim srácától –, magát az utazást élveztem. A szájfényt hirtelen felindulásból vettem egy Incantorium Emporium nevű kis boltban, egy olyan helyen, ahol csak mágusfajták vásárolhatnak. Nyilván jól jön egy rejtett kis kuckó a párizsi katakombák egyik falmélyedésében. Mi sem varázslatosabb és elbűvölőbb, mint egy rakás csontváz!

– Valahogy sejtettem – mondta Szeléna enyhe irigységgel a hangjában.

Az ő nyara közel sem volt annyira egzotikus, bár én gondolkodás nélkül cseréltem volna vele. Az elmúlt tizenegy hetet a barátjával töltötte: késő esti andalgás a tónál, mozizás, nem is beszélve az órák hosszat tartó csókolózásról... gondolom legalábbis. De ha Szeléna az a fajta lány lenne, aki simán beszámol az ilyesmiről, akkor sem engem választott volna bizalmasának. Részben, mert nem voltam oda a gondolatért, hogy újra összejött Lance Rathbone-nal, aki régebben sokat szívatott engem, és egy közönséges barom, de főleg azért, mert Szeléna nagyon is jól tudta, milyen kevés csókolózásban volt részem az utóbbi időben.

De ez a helyzet úgymint megváltozik.

Egy egész pillangóraj kezdett verdesni a gyomromban. Próbáltam fegyelmezni a hangomat, hogy ne remegjen, a szavaim pedig gyorsan pörögtek.

– Igen, a bolt tulajaja azt mondta, szerelmi bűbáj van rajta. Legalábbis, ha jól értettem. A pasas elég erős akcentussal beszélt, és azt hiszem, egyáltalán nem voltam neki szimpatikus. Mors-démon, és tudod, ők hogy vannak a Rémálmokkal. Persze az is igaz, hogy a Rémálmokat szinte mindenki utálja...

– Porka! – Szeléna megragadta a vállamat, és megrázott. – Összevissza beszélsz.

Nyeltem egyet, hátha le tudom csillapítani a pillangókat, de csak még izgágábbak lettek, kolibrivé változtak, és turbósebességen verdestek a szárnyaikkal.

– Bocs! Nem tehetek róla. Ideges vagyok.

Szeléna rám mosolygott. A mosolya úgy ragyogott, hogy belesédültem, és egy pillanatra a kolibrik is megdermedtek, mert elkápráztatta őket a váratlanul rájuk törő eufória. Ez a gond, ha az embernek egy szirén a legjobb barátnője: az ilyen hirtelen elkábulós pillanatok. Nem mintha Szeléna hibája lenne. Nem tehet róla, hogy ilyen gyönyörű és igéző. Ahogy én sem tehetek róla, hogy a szemem izzik a sötétben, hiszen ez a Rémálmom-örökségem része. Most viszont úgy éreztem, Szeléna nincs tisztában velem, mennyivel káprázatosabb még a szokásosnál is. Gyanítottam, hogy ennek lehet valami köze Lance-hez.

– Nincs okod idegeskedni – mondta Szeléna, és egy kicsit visszavett a mosolyából, hogy a ragyogás elviselhető legyen. – Szépséges vagy.

Megráztam a fejem, és hátraléptem.

– Nem erről van szó. De...

Elakadtam, a megfelelő szavakat keresgéltem. Nem a külsőm volt a baj. Nem éreztem magam kimondottan szépnek, de tudtam, hogy jól nézek ki, valamivel jobban a szokásosnál. A sminkem egyenletes volt és természetes, és a Vajákosnő Varázspomádéja segítségével, amit szintén az Incantorium Emporiumban vettem, kivételesen sikerült rávennem önkényesen göndörödő vörös hajamat, hogy kiegyenesedjen. Ami a ruhát illeti, egy csípőfazonú dizájner farmert és egy halvány rózsaszín, ejtett vállú, kötött felsőt választottam, amit anya vett nekem egy olasz butikban.

Nem, nem a külsőmmel volt probléma.

Hanem az idővel.

Közel három hónap telt el, mióta utoljára láttam Eli-t. És bár nem volt okom azt hinni, hogy megváltoztak irántam az érzései, arra sem volt bizonyítékom, hogy ugyanazok maradtak. Azóta egy szót nem beszéltünk telefonon, az e-mailek meg túl ritkán jöttek és túl röviddek voltak. Egész nyáron el voltam vágva a mobilomtól, mert amint a gépünk földet ért Londonban, anyám azonnal elkobozta. A nemzetközi hívások árára hivatkozott. *Na, persze.*

Ez volt az egészben a legrosszabb. Az életünk egyetlen felnőtt szereplője sem akarta, hogy együtt legyünk. Anyámtól a mágusfajta kormány összes tisztviselőjéig mindenki igyekezett távol tartani minket egymástól. Ez volt a fő oka a hirtelen tengerentúli vakációmnak. Csak egy hülye babona! Eli és én álomlátók vagyunk, vagyis közösen meg tudjuk jósolni a jövőt, és fel tudunk tární titkokat azokból a jelekből és szimbólumokból, amiket Eli álmaiban látunk. Ez a képességünk nélkülözhetetlenné tett minket a mágusfajta kormány számára. Ed-dig megállítottunk egy gyilkos, hatalommániás nagyvarázslót, aki az új Hitlernek képzelte magát, és megakadályoztuk, hogy Lionhalom, a mágusfajták sziget-fővárosa az Erie-tó mélyére süllyedjen.

A képességünk egyetlen hátulütője – az egyetlen *ára* – egy átok: ha Eli és én netán egymásba szeretünk, az lesz a végzetünk, hogy elpusztítjuk egymást.

Nem hiszek benne. Nem vagyok hajlandó hinni benne.

Mély lélegzetet vettem, és lassan fújtam ki.

– Mi van, ha meggondolta magát?

– Hogy érted? – Szeléna félig nevetett, félig bosszankodott. – Vele kapcsolatban? Kizárt.

Megkönnyebbüléssel töltöttek el a szavai, és még inkább a hozzáállása. Annyira határozott volt, annyira derűs, annyira optimista. Nem is hasonlított a legjobb barátnőmre, akit a nyár elején itt hagytam. Az a Szeléna óvatosan biztatott volna, logikus érveket sorakoztatott volna fel. Nem lett volna ennyire laza. Örültem a változásnak. Mosoly terült szét az arcomon.

– Ki vagy te, és mit tettél a legjobb barátnőmmel?

Szeléna pislogott. A kollégiumi szoba halvány fényében a szeme indigósínű volt. Csillogó, fekete haját vastag fonatban vetette át a vállán.

– Hogy érted? – kérdezte.

– Mindegy. Csak azt hiszem, hosszan el kell majd beszélgetnünk a nyári vakációról. Később.

Kivettem a mobilomat az első zsebemből, megnyomtam a kezdő gombot, és ránéztem a képernyőre: 10:46. A szívverésem felgyorsult, a kolibrik újra verdesni kezdtek. Eli azt mondta, 11-kor találkozzunk. Ha most elindulnék, pont időben érnék oda, talán egy-két perccel korábban is. A séta nem nagy ügy, mivel lapos talpú cipőt választottam magas sarkú helyett.

De akarok pontosan érkezni? Nem tűnnék túl sóvárgónak? Késésgbeesettnek?

Ahogy a várakozásom át-átcsapott frusztrációba, megnyitottam az SMS-eket a telefonomon, és újra elolvastam Eli üzenetét.

Végre itt vagyok a kampuszon. Ki tudsz slisszolni? A szobámban 11-kor?

Amint megkaptam, azonnal visszaírtam: *igen*. Nem kellett megkérdeznem a szobaszámát, Szeléna már tudta. Lance idén is Eli szobatársa lett, és előző nap költözött be.

– Oké – mondta Szeléna, bár még mindig értetlenkedett. Egyik vékony, sötét szemöldöke magasabbra húzódott, mint a másik. – Akkor majd később. Nem kéne indulnod?

A számba haraptam.

– Nem tudom. Kéne?

Szeléna megköszöri a torkát.

– Oké, szóval, *te* ki vagy, és mit tettél az *én* legjobb barátnőmmel?

– Mi?

– Nem szoktál ennyit bizonytalankodni. Általában előbb cselekszel, aztán gondolkozol.

Ahogy kinyitottam a számat, hogy vitatkozzak, feltartotta a kezét, és belém fojtotta a szót.

– Indulj! Eli már vár. Ne vesztegesd az időt azzal, hogy úgy tessez, mintha nem is éreznéd, amit érzel!

Tapasztalatból beszélsz?, akartam kérdezni, de aztán hagytam. Tudtam a választ. Visszatettem a mobilomat a zsebembe, és kimentem az ajtón. Megtettem öt lépést, vacilláltam, hogy megmossam-e még egyszer a fogamat, aztán kényszerítettem magam, hogy végigmenjek a folyosón a lépcsőházig.

A felsős hálósobáknak egyetlen hátrányuk van: többet kell gyakorolni. Lefutottam az utolsó két lépcsősoron, végig küzdöttem az idegességgel. Ahogy az előcsarnokba értem, lelassítottam. Az ajtót két mágikusán animált lovagi páncél őrizte: Frank és Igor, legalábbis én így neveztem el őket elsős koromban. Amint meghallották, hogy közeledek, felém fordították az arcukat. Sötét űr tátongott a sisakjukban ott, ahol a szemüknek kellett volna lennie. Jobb éjszakákon is hátborzongatónak találtam, amikor így bámultak rám, de a jelenlegi gyenge idegállapotomban egyenesen vérfagyasztó volt. Fogalmam sem volt, átengednek-e.

Szigorúan véve nem volt engedélyem, hogy ilyen későn elhagyjam a koleszt, de reméltem, hogy Frank és Igor ezt nem tudja. Végül is Rémálom vagyok, ők pedig már hozzászoktak a késő éjszakai programjaimhoz. Az előző évben heti három éjszakára kimenőt kaptam, hogy álmodtál falhassak Eli-jal. Pontosabban, *Eli-on*. Habár félig ember vagyok, a varázserőm táplálásához álmodtál kell falnom.

– Helló, srácok! – mondtam, és intettem egy kicsit. – Hiányoztam?

Üres tekintetek.

– Ezt igennek veszem.

További üres tekintetek.

– Figyeljetek, épp álomfalásra megyek. Átengednétek?

Üres tekintetek az n-ediken.

Émelygés fogott el, és izzadság ütött ki a tarkómon. Tudtam, ha nem engednek át, kiborulok. Ha izgultam is, a szívemben már eldöntöttem, hogy találkozom Eli-jal. A csuklómon, az ezüst karperec alatt melegedni kezdett a bőr. Eszembe jutott, hogy bármikor átjuthatok rajtuk erővel, varázslattal.

De aztán elfordították tőlem világtalan tekintetüket, és teljesen függőleges helyzetbe emelték a lándzsájukat. Ezt igennek vettem, és átsiettem közöttük.

Odakint a meleg nap már hűvös éjszakába fordult. A csillagokkal átítatott, felhőtlen ég ezüst fényt vetett a kampuszra. Az Akkordél Akadémia épületei különféle építészeti stílusokat képviselnek, a gótikustól a neoklasszicistán át a barokkig. Azelőtt sosem figyeltem fel erre a változatosságra, de miután közel három hónapot töltöttem városnézéssel Európában, kifinomultabb lett a látásom... és a szókincsem. Mennyi stílus egy helyen, és mégsem giccses, inkább úgy hat, mintha Akkordél *minden* hely lenne egyszerre: mintha az egész világ összesűrűsödne úgy kétezer holdon.

Elértem a harangtoronyt a kampusz kellős közepén anélkül, hogy bárkit is kiszúrtam volna, ám ahogy a Monmouth Torony sarkát megkerültem, a szívem nagyot ugrott, mert megláttam, hogy egy Akarat Őr gyalogol felém. *A francba!* Nem gondoltam, hogy ezek a mágusfajta bérzsaruk idén is visszatérnek, miután annyian vettek részt közülük az akcióban, hogy elsüllyesszék Lionhalmot. De úgy tűnt, tévedtem. Ezt a bizonyos Akarat Őrt eddig nem láttam, de a piros zubbonyt és a fekete nadrágot nem lehetett eltéveszteni.

Beláttam, hogy késő elkerülni, úgyhogy felemeltem a fejem, és magabiztosságot színleltem.

– Mit csinálsz idekint ilyenkor? – kérdezte a nő, és megállt előttem.

Egyből láttam, hogy boszorkányfajta, a jobb kezében sötét fából készült varázspálcát szorongatott. A Taplinger nevet arannyal hímeztek a zubbonya bal mellére, a Mágusok Szenátusának címere, a fa, a varázspálca és a láng alá.

– Álomfalásra megyek – mondtam, és remegő izmaim ellenére valahogy sikerült nyugalmat erőltetnem a hangomra. – Rémálom vagyok.

Taplinger pislogás nélkül, kifejezéstelen arccal bámult vissza rám.

– Hm. – Az alsó ajkamba haraptam. – Tudja, Rémálom? Aki ál-
mot fal? Késő éjjel? Amikor az emberek alszanak?

Nem terveztem, hogy minden szót kérdésként ejtsek ki, de így alakult.

A nő ajka mogorván összerándult.

– Tudom, mik azok a Rémálmok.

Micsoda megkönnyebbülés, gondoltam, de volt annyi eszem, hogy
ezt megtartsam magamnak. Tessék, Szeléna tévedett: nagyon is tu-
dok gondolkozni, mielőtt cselekszem.

A nő összeszűkülött szemmel fürkészte az arcomat.

– Te vagy az, aki megtörte az Akaratot, nem igaz?

A hangjából csöpögő méregtől végigfutott a hideg a hátamon.
Olyan világos volt, hogy ki nem állhat, mint a frissen puolt vakab-
lak. Nem ez volt az első alkalom, hogy valaki elvből ellenséges ve-
lem. Mi, Rémálmok gyakran váltjuk ki ezt a reakciót más mágus-
fajtákból, hála véres és gonosz történelmünknek, amiben annyi erő-
szak volt, hogy mutatóba is alig maradt belőlünk. De ezúttal az volt
az érzésem, hogy személyesebb eredetű az ellenszenv.

A remegés az izmaimban feszültséggé változott, de nem az ideges-
ségtől, hanem az izgatott várakozástól, mint egy sportolónál a ver-
seny kezdete előtt. A bal csuklómon a bőr megint melegedni kezdett
az ezüst karperec alatt. Túlságosan is jól ismertem ezt. A karperec kí-
vülről vastag karkötőnek látszik, belül azonban, a káprázat bűbáj alá
rejtve valami sokkal kevésbé barátságos dolgot rejtett. Ösztönösen
odanyúltam, és elforgattam a csuklóm körül. Forró volt a tapintása.

– Hogy pontos legyenek, nem törtem meg – mondtam. – Csak le-
hetővé tettem, hogy mások megtörjék.

Hiba volt megszólalnom. Egy hazugsággal jobban jártam volna,
de nehezemre esett gondolkodni a testemben keringő feszültségtől és

az égető érzéstől a csuklómon. Ilyenkor semmi másra nem vágyom, mint hogy feloldjam a bűbájt a karperecen, és láthatóvá tegyem az alá rejtett kardot.

Méghez a nem is akármilyen kardot, hanem Bellanaxot, a legendás, nagy hatalmú fegyvert, ami ősi, és határtalanul mágikus. Sok néven ismerték az évszázadok során, többek közt Excaliburként és legutóbb az Akarat kardjaként. Igen, ez a tárgy itt a csuklómon, ez tette lehetővé nem is olyan régen az Akarat működését. Ez volt az erőforrása a bűbájnak, ami egykor minden mágiahasználatot uralt és ellenőrzött.

De nem fedhettem fel Bellanaxot, bármennyire szerettem volna. Nagyon kevesen tudták, hogy a kard a birtokomban van, és ez így is volt rendjén, feltéve, hogy életben akarok maradni.

Leküzdöttem a kísértést, hogy megtörjem a káprázat bűbájt, és az előttem álló nőre összpontosítottam.

Mogorva arckifejezése időközben vicsorgássá fajult.

– Nem érdekelnek a részletek. Csak az érdekel, hogy a munkámat erre alacsonyították.

A levegőbe intett a kezével, mintha egész Akkordélre értené.

Szerettem volna együtt érezni vele, igazán. Biztos nehéz lehet a kényelmes irodai munkából átkerülni biztonsági őrnek egy tizenévesekkel teli iskolába. De most, hogy Bellanax ennyire hevesen éreztette a jelenlétét, nem dúskáltam az együttérzésben. A kard azt akarta, hogy lássák... és használják.

– Sajnálom – mondtam, és idegen fagyosság kúszott a hangomba.

– Mindenkinék nehéz mostanában.

– El sem tudod képzelni, mennyire! – csattant fel Taplinger.

Fogai riasztóan fehérlettek a holdfényben, a metszőfogai egyenetlen pontoknak látszottak. Egérbarna haját a tarkójánál lófarokba fogva hordta.

Mély levegőt vettem, kifújtam, aztán vettem még egyet.

– Mehetek az álmofalásomra?

A hangomban ekkor már kihívás rejlett, mintha azt üzenné: „úgyse mersz nemet mondani”. Nem akartam, hogy így jöjjön ki, de nem volt mit tenni. Amikor Bellanax úgy dönt, hogy zúrt csinál, minden borul. Legutóbb Skóciában jött rá az ötperc, ott voltunk anyámmal, és egy invernessi halvendéglőben ettünk. Meghallottam, hogy a szomszéd asztalnál ülő fickók arról beszélnek, hogy ha a Loch Ness-i szörny tényleg létezik, akkor nyilván valami régen eltűnt dinoszaurusz. Bellanax felháborodott a föltevésen, és rá akart venni, hogy javítsam ki őket: Nessie nem dinoszaurusz, hanem sárkánykígyó. Minden erőmre szükségem volt, hogy ellenálljak. A kard vezérszellemeszköz, és mikor az enyém lett, egy rég meghalt mágusfajta lelkét hordozta, ami azt jelentette, hogy saját tudata és akarata van.

Taplinger nyelt egyet, és dolgoztak a nyaki erei.

– Igen – mondta végül. – Mehetsz.

– Köszönöm.

Elmentem mellette anélkül, hogy egyetlen további szót szóltam vagy hátrapillantottam volna. Ahogy távolodtam, a lélek vagy erő, vagy amitől Bellanax több egyszerű kardnál, újra álomba szenderült. Szerettem volna, ha így is marad.

Minél messzebb értem, minél jobban távolodtam az összetűzésünktől, annál jobban zavart a nő viselkedése. Megértettem a nehezét, de a gyűlöletét nem. Úgy viselkedett, mintha baltás gyilkos lennék a halálsoron, és feldaraboltam volna a családját. Igazságtalanság. *Nem daraboltam...* A gondolat megdermedt az agyamban, mert eszembe jutott a Lionhalom elleni támadás. Megakadályoztuk ugyan, hogy a sziget elsüllyedjen, de voltak áldozatok. Egyikük ráadásul egy barátom. Vajon tényleg az én hibám volt? Én voltam a

felelős, amiért megtörtem az Akaratot, és esélyt adtam a gonosztevőknek, hogy rémtetteket hajtsanak végre?

Nem kaptam választ. Még Bellanax is hallgatott, pedig ő gyakran kifejezte a véleményét ilyen kérdésekben.

Újfajta nyugtalanság lett rajtam úrrá, amit nem tudott elnyomni még az izgatottság sem, hogy láthatom Eli-t. Legalábbis amíg igazából meg nem érkeztem az ajtaja elé. Amikor már ott álltam, a szívem nagyot ugrott, aztán egy pillanatra mintha egészen megállt volna. Nem tudtam, hogy kopogjak vagy csak simán benyissak. Normális esetben az utóbbit tettem volna, de most semmi sem tűnt normálisnak.

Jó pár másodpercig álltam ott, és agyaltam. Az ujjaimmal öntudatlanul az ezüst karperechez nyúltam, és körbe-körbe forgattam a csuklómon, miközben próbáltam összeszedni a bátorságomat.

Kopogjak vagy benyissak? Kopogjak vagy benyissak?

Egyszer csak zajt hallottam a folyosó végéről, úgyhogy megfogtam a kilincset, éreztem, hogy nincs zárva az ajtó, és benyitottam.

Ismerős környezet fogadott. Leszámítva a nagyobb méretet és a fürdőszobát, Eli új kollégiumi szobája ugyanúgy nézett ki, mint a régi. Drága sztereóberendezés és más elektronikai eszközök foglaltak el egy egész falat, többségük Lance Rathbone dolgai, akinek az apja a Mágusok Szenátusának tagja, és ehhez mérten is keres. A többi falat a két íróasztal, a kanapé körül zenekarok poszterei és egy csomó sporttrófea díszítette. Örömmel láttam, hogy Lance idén nem rakta ki a bikinis lányos posztereit. Volt egy sejtésem, hogy ez Szelénának köszönhető.

Mindezt egyetlen gyors, önkéntelen pillantással nyugtáztam, mielőtt a tekintetem az ajtótól legtávolabbi széken ülő srácre esett. Eli pillantása szinte átfúrt, mintha nem lenne egészen biztos benne, kit is lát. Visszabámultam rá, és éreztem, hogy a szívem valahol a torkom

környékén dobog. A kolibrik még mindig kitöltötték a gyomromat, csak időközben megduplázódott a számuk és a méretük.

Eli lényegében ugyanúgy festett, mint ahogy emlékeztem rá... csak jobban, mert itt volt, a valóságban. Fekete haja, amit általában hosszabbra növesztett, most katonásan rövidre volt nyírva, a bőre pedig aranyló bronzsínűre barnult. A szoba halvány fényében is tisztán láttam a szeme világos, meghökkentő kékjét.

Mondj valamit! A hangom azonban időközben elveszett, meg nem is tudtam, mit mondjak. A „szia” kevésnek tűnt. Fogalmam sem volt, Eli mit gondol, mit érez. Minden eddigi kétség újult erővel zúdult rám. Tessék, azt hittem, azért hívott át, hogy újra felszítsuk a tüzet, ami néhány héttel ezelőtt végre felparázslott köztünk. De lehet, hogy csak azt akarja közölni, hogy ő már továbblépett, talált valaki mást. Vagy még rosszabb: rájött, hogy mégis hisz az átokban, mint amikor tavaly először hallott róla.

Végül összeszedtem a bátorságomat, és kinyitottam a számat, hogy megszólaljak. Ám ekkor széles mosoly terült szét Eli arcán. Úgy hatott, mint amikor a napfény áttör a viharfelhők falán. Hirtelen jött, tagadhatatlan bizonyíték, hogy van remény és esély a változásra.

Felállt, és a jelenléte mintha betöltötte volna az egész szobát. Már el is felejtettem, mennyire magas, mennyire impozáns a teste. Izmosodott az elmúlt hetekben, elnyűtt pólója alatt jól látszottak a duzzadó, szálkás formák. Kicsinek és védtelennek, de egyben védve és teljes biztonságban éreztem magam mellette.

– Porka – mondta mély, fátyolos hangján.

A hallatára felgyorsult a pulzusom.

Két lépés, és már előttem is állt. Lenézett rám, az arcomhoz emelte a kezét, a tenyerébe fogta az állam szegélyét, és ujjai hegyét a hajamba fúrta.

Aztán az ajka az enyémre tapadt. A világ egy pillanatra oldalra dőlt, de a következő pillanatban visszabilent. A *helyére*. Visszacsókol-
tam, átkaroltam a derekát, és belekapaszzkodtam. Nem létezett átok.
Nem volt okunk aggódni. Erre lettünk kitalálva.

Semmi sem lehetne helyénvalóbb.

Animus Mortis

ELI ILLATA BETÖLTÖTTE AZ ORROMAT: szappan, dezodor és valami földszerű, mint a harmatban úszó hajnali erdő. Magamba lélegeztem. A kezét elvette az arcomtól, és a csípőcsontom kiszögélgésére tette. Ujjai a felsőm szegélye alá siklottak, meleg bőre érintésétől áramütésszerű borzongás futott végig a testemen.

Ajka levált az enyémről, és végigcsókoltatta az államtól a nyakszirtemig húzódó vonalat.

– Porka! – lehelte. Meleg lélegzetétől újabb borzongás futott végig rajtam. – Istenem, úgy hiányoztál!

– Te is nekem – mondtam. Behunytam a szemem, a csókjain kívül nem létezett más a világon, minden érzékem erre az érzésre összpontosult. – Egy pillanatig azt hittem, meggondoltad magad.

– Tessék? – Eli elhúzódott, és ahogy felnéztem, láttam, hogy kissé nyitott szájjal, összehúzott szemöldökkel néz rám. – Soha nem fogok másként érezni irántad.

Ne mondd, hogy soha, suttogta egy hang a fejemben. Egy pillanattig nem tudtam, hogy a saját gondolatom volt, vagy valaki másé. Az ezüst karperec a csuklómon észrevehetően átmelegedett.

– Te vagy a lány az álmaimból – mondta Eli, és az arckifejezése megenyhült. – Mindben téged látlak. Minden éjszaka.

Ahogy erről beszélt, valami azt súgta, hogy nagyon is szó szerint érti. Kezdtett elfogni az aggodalom. Az álmok nagy erejű, veszedelmes dolgok. Hogy jelen vagyok Eli álmaiban, az bármit jelenthet, jót is, és rosszat is.

De aztán lehajtotta hozzám a fejét, és minden kétségem elszállt, amikor a szája újra az enyémhez ért.

Egyikünk sem vette észre, hogy nyílik az ajtó. Nem hallottuk a lépteiket, csak amikor már késő volt.

– Ha nem akartok mindketten egy hónap elzárást – szólalt meg a hátunk mögül egy ismerős, rossz emlékű hang –, javaslom, hogy most azonnal hagyjátok abba!

Megdermedtem Eli karjaiban, az ő teste is szobormerev lett. Szétrebbentünk, és a betolakodók felé fordultunk. Összesen négyen voltak, ebből hármat felismertem, de egyikük idegen volt. Az előbb Hengershaw beszélt, a szódásüveg-szemüvegű és ingerlékeny vérmérsékletű, alacsony, kövérkés igazgatónő. Mellette a törékeny, csontos Lady Elaine állt, a Mágusok Szenátusának főtanácsadója. De mindketten eltörpültek Sasharaszt seriff mellett, aki kínos helyzetünket látva horkanásszerű nevetést hallatott.

– Maguk mit keresnek itt? – kérdezte Eli meglepően ellenséges hangon ahhoz képest, hogy most értek tetten, amint a kollégiumi szobájában csókolózunk.

Kapuzárás után. *Az igazgatónő.* Nem is beszélve a helyi mágusfajta rendőrség vezetőjéről.

– Ugyanazt, amiért bárki álomlátókhöz fordulna – szólalt meg a társaság negyedik tagja. Az ismeretlen előrelépett, és láthatóvá vált az arca. Magas, vékony, meghatározhatatlan korú férfi volt. Fehérnek

látszó fakószőke haja fésületlen hullámain a füle mögé tűrte. Vagy talán tényleg ősz is volt, a valódi korához híven, és a sima arcbőre volt megtévesztő. Hóna alatt sötétzöld dossziét tartott, amit most előhúzott és felcsapott. – Azért, hogy elhárítsunk egy vészhelyzetet.

A dossziét az Eli melletti asztalra dobta.

Remegés futott végig rajtam. Újabb vészhelyzet? Máris? Nem akartam hallani. Nem akartam mást, csak hogy ezek az emberek tűnjenek el, mi meg folytathassuk a csókolózást, és behozzuk az elveszett időt.

Eli csípőre tette a kezét, de a tiszteletlenség hiányzott a hangjából.

– Milyen vészhelyzetet, és ki maga?

– Az úr Valentine nyomozó – mondta Sasharaszt seriff. – Az M.R.H.A.-tól, a Mágusfajták Rendkívüli Hírszerzési Alosztályától...

Önkéntelen mosoly jelent meg a szájam szegletében.

– M.R.H.A., mint marha? – kérdeztem.

A fenébe is, Porka, átkoztam magam. Száj kinyit, láb behelyez.

Ám meglepetésemre Valentine nyomozó fanyar mosollyal nyugtázta a megjegyzésemet.

– Attól tartok, nem te vagy az első, aki felismered ezt az összefüggést. – A tekintete átsiklott rólam Eli-ra. – Beszélhetünk bizalmasan? Hol a szobatársad?

– Ott bent – intett Eli a hálósobákba nyíló ajtó felé. – Ha nem tévedek, fejhallgató van rajta, és bömbölteti a zenét.

Ezt hallva átmelegedett a bőröm. Eli a jelek szerint nemcsak várta a találkozásunkat, hanem gondoskodott is róla, hogy Lance-től békében lehessünk. *Jaj, ezek négyen! Menjenek már!* De tudtam, hogy addig nem fognak, amíg be nem avatnak a küszöbönálló legújabb katasztrófa részleteibe.

– Lenne szíves kezelésbe venni a szobatársat, seriff? – fordult Sas-haraszthoz Valentine.

– Na, várjunk csak... – kezdte Eli.

Valentine egy kézmozdulattal félbeszakította.

– Nem lesz semmi baja. Csak egy altató bűbáj. Minden, ami mostantól elhangzik, szigorúan titkos. Megértettétek?

Nyeltem egyet, mert éreztem, hogy a fickó komolyan beszél. Az M.R.H.A. talán elmebeteg betűszó, de nem azt jelenti, hogy az intézmény nem tölt be fontos feladatot. Az elnevezése alapján úgy hangzott, mintha az FBI és a CIA kombinációja lenne.

Mindketten bólintottunk, nem mintha Valentine a beleegyezésünkre várt volna. Már elő is húzott két vastag pergamendarabot a dossziéból, és egymás mellé helyezte őket az asztalra. Arany tintával írt, csillogó szöveg töltötte be a lapokat egyik margótól a másikig.

Valentine felnézett a pergamenből, és így szólt:

– Köszönjük, hogy elkísért minket, dr. Hengershaw, de ha most lenne szíves távozni...

Az igazgatónő krárogott, mint aki épp most nyelt le valami nagy és savanyú dolgot.

– Rendben van. A folyosón várom önöket.

– Nem szükséges – mondta Lady Elaine. – Ha végeztünk, én tisztázom Eli-jal és Porkával az új helyzetet.

Új helyzet? A félelem lassú masírozásba kezdett a fejemben.

Hengershaw mintha ellenkezni akart volna, de aztán gyors, maró mosolyt villantott felém, és kilépett az ajtón.

– Miféle új helyzet? – kérdeztem.

– Lady Elaine, ha lenne kedves leszigetelni a szobát – kérte Valentine.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Lady Elaine bezárta az ajtót, aztán kinyújtotta a kezét és a hozzá tartozó törékeny, vézna kart, ami egy őzborjú lábára emlékeztetett. Varázsigt mormolt, mire mágikus bizsergés töltötte be a szobát. Nem ismertem a bűbájt, de egyszer már láttam működés közben. Tudtam, hogy hangszigeteli a szobát, hogy senki ne hallgatózhaszon odakintről.

– És most Porka és Eli – fordult hozzánk Valentine. – Ha megkérhetlek, írjátok alá a titoktartási szerződést!

Úgy mondta, mintha módunkban állt volna nemet mondani, de én nem dőltem be neki. A nyelvemet végigsiklattam a fogaimon, miközben vészcsengők csörömpöltek a fejemben. Ha a fickó közönséges kormánytisztviselő lenne az emberi fajtából, a titoktartási szerződést fajsúlyos, de normális dolognak tartanám. Itt azonban a mágusfajta kormányról van szó, ami azt jelenti, hogy bármilyen bizarr és megmagyarázhatatlan dolog megtörténhet.

– Pontosan mit is írunk alá? – kérdeztem, a pergament vizslatva. – És hogyan?

Nem állt szándékomban a véretem felajánlani.

– Ezzel fogjátok aláírni.

Valentine nyomozó kinyújtotta a kezét, és egy tűéles hegyű, csillogó aranytoll jelent meg a tenyerében.

Átvettem a tollat, nem nagy lelkesedéssel.

– Mi történik, amikor aláírjuk?

– Semmi súlyos – mondta Valentine. Az arckifejezése egy kicsit túl ártatlan volt. – Az aláírástok aktivál egy kötő bűbájt, ami megakadályozza, hogy bárkivel, aki nem írta alá szintén a titoktartási szerződést, megvitassátok a szóban forgó ügyet.

– És ha mégis megpróbáljuk?